

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. november 15-én.

Textus: Filippi levél 3. rész 15a. verse: „Akik tehát tökéletesek vagyunk, így gondolkozunk...”

Kedves Testvéreim!

Ismét egy olyan időszak, reményeink szerint rövid időszak veszi kezdetét, amikor nem tudunk személyesen találkozni a gyülekezet közösségében. Pár hónappal ezelőtt átéltük már ezt, talán a vírus terjedése miatt számítottunk is erre, de a valóság mindig más, mint amit előre elképzeltünk. Sokkal inkább megrendítő, sokkal inkább leterhelő, mint azt magunk elé képzeltük. Tudjuk, hogy most ez van, hogy nem lehet mit tenni, hogy ez a felelős magatartás, de tudjuk azt is, hogy a lelkünknek közösségre van szüksége, hogy a hitünknek a gyülekezet megerősítő erejére van szüksége, hiszen magunkban elsodródunk, magunkban olyanok vagyunk, mint a falevél a folyó tetején. Érezzük sebezhetőségünket, gyengeségünket, hitünk erőtlenségét.

A mai igeszakasz mégis így szól felénk: „Akik tehát tökéletesek vagyunk, így gondolkozunk...” Micsoda? Tökéletesek? Mi? Akik olyan-amilyen lelkiállapotban vagyunk? Akik könnyen megrendülő hittel élünk? Akik küzdünk-küzdünk, és mégis sokszor elesünk? Mi vagyunk a tökéletesek? Igen, mi vagyunk azok. Ahogyan Pál apostol megszólította a Filippi gyülekezetben élő hívőket, akik nem is tudták, hogy merre figyeljenek, hogy mi az igazi tanítás, azt mondta nekik, hogy mi, akik tökéletesek vagyunk.

Tegyük fel, hogy ez tényleg így van. Tegyük fel, hogy minket is megszólíthat Isten igéje úgy, hogy tökéletesek. Tegyük fel, hogy komolyan is vesszük ezt a felszólítást, és magunkra nézve elfogadjuk. De miben is vagyunk tökéletesek? Mi az, amiben elmondhatjuk magunkról, hogy már befejeződött az út? Mi az, ami ezt a teljes biztonságot jelenti, amiben kimondhatjuk, hogy tökéletesek vagyunk?

Nem más az, mint a Krisztusba vetett bizalmunk. Tökéletesek vagyunk, mert tökéletes az a Krisztus, akiben reménykedünk. Kimondjuk teljes meggyőződéssel, hogy mi senki és semmi másban nem bízunk, mint egyedül a mi Megváltónkban, Jézus Krisztusban. Tökéletesek vagyunk, mert a tökéletes Krisztusban bízunk. Ez pedig azt jelenti, hogy nem bízunk a vakcinában, nem bízunk a vírus gyors elmúlásában, nem bízunk a világ tökéletesedésében. Mi Krisztusban bízunk! Tőle pedig elfogadhatjuk majd az ajándékokat is. Ha Ő úgy gondolja, és érkezik az oltóanyag, akkor benne bízva fogadjuk el azt. Ha Ő úgy gondolja, és elmúlik a vírus terhe, minden nyomása, szorítása, akkor azt benne bízva fogadjuk el. Ha Ő úgy gondolja, és megoldódik minden, feloldódik a félelmünk, kisimul a lelkünk, akkor azt benne bízva fogadjuk el. Sok mindenben reménykedhetünk, sok mindent várhatunk, de ettől függetlenül senkiben és semmiben nem bízunk, csak Krisztusban! Mi tökéletesek, így gondolkozunk.

Pál apostol ugyanis, amikor ezt a mondatot leírta, akkor ott volt benne a hit, hogy Krisztust el nem cserélné semmiért. Felajánlhatnának hihetetlen gazdagságot, felajánlhatnának rendkívüli karriert, megajándékozhatnák minden földi jóval, az történhetne az életében, amit csak akar, akkor sem adná érte cserébe Krisztust. Ez ugyanis nem üzlet. Az örökkévalót elcserélni bármi földre és múlandóra, az nem üzlet. Az ideig-óráig tartó szépséget elcserélni az örökkévaló szépségért, az nem üzlet. Nincsen a földön semmi, ami akár csak meg is közelíthetné értékében a Krisztusba vetett bizalmat. „Mi, akik tökéletesek vagyunk, így gondolkozunk!” Semmiért ne cseréljük el Krisztust.

Miért? Mert minden más bizonytalan. Kedves Testvéreim! Amikor az egyik napon még nem tudom, hogy a következő napon lesz-e lehetőségem közösségbe menni, mi az, ha nem bizonytalanság? Amikor egy kis láz, megköhögés kényszerpályára tesz, akkor mi ez, ha nem bizonytalanság? Ha nem csupán engem érintenek az események, hanem a család minden tagját, és minél nagyobb a család, annál nagyobb a lehetőség arra, hogy hosszú időn keresztül parkolópályán legyünk, akkor mi ez, ha nem bizonytalanság? Krisztus azonban biztos. Tegnap, és ma, és mindörökké ugyanaz. Aki ott állt mellettünk éveken, évtizedeken keresztül, Ő áll mellettünk most is. Ő az, Aki egyedül biztos!

Éppen ezért, aki tökéletes, az úgy gondolkodik, hogy egyedül Krisztusra figyel. Megy az életpályán, halad előre, de nem a pályával foglalkozik, hanem az Úrral, aki ezen a pályán vele együtt halad. Az apostol az előző néhány versben a futóverseny képét használta. Elmondta, hogy aki fut, ez nem figyelhet össze-vissza mindenre, mert nem fogja elérni a célt. Aki tökéletesen gondolkodik, az nem a pályára figyel. Nem foglalkozik azzal, hogy ott mi történik. Hiszen gondoljuk végig, hogyha az életpályánkon körbenézünk, akkor mit látunk? Sokan vannak, akik nem hisznek Jézusban. Sokan vannak, akik nem hiszik el, hogy van Valaki, akinek hatalma van az életünk felett. Mennyire elhúzhat minket ez a Krisztus ügyétől. Hogyha mások nem hisznek, és mégis látszólag boldogok, akkor én miért higgyek? Ha mások nem hisznek, és látszólag minden rendezett az életükben, akkor miért fektessek ebbe bele energiát? Aki a pályát nézi, aki a körülményekre figyel, az nem fog elérni a célig. A tökéletesen gondolkozók ugyanis nem a pályával foglalkoznak, hogy merre futunk, hogy mivel küzdünk, hanem azzal, hogy hova, hogy kihez szeretnénk eljutni. Mi Krisztus felé tartunk, Őfelé fordulunk!

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. november 15-én.

Ebből következik, hogy akik tökéletesek, és Krisztus felé fordulva küzdenek, elfelejtik mindazt, ami mögöttük van! Ahogyan az apostol leírta: „ami mögöttem van, azt elfelejtve” futok a cél felé. Mindent elfelejtek, ami a múltban történt. Mindent? Töröljem ki a teljes memóriát? Ne maradjon semmi abból, ami szép, ami jó, ami a szívemnek kedves? Természetesen Pál apostol nem erről írt. Arról, hogy ami visszahúz a pályán, ami nem teszi lehetővé a megfelelő koncentrációt, azt felejtsem el. Azt teljesen és egészen töröljem ki.

Természetesen nem felejttem el Isten életembe ajándékozott kegyelmét. Nem felejttem el azokat a bűneimet, amiket Isten elé vittem, és amikre bocsánatot nyertem. Nagyon egyszerűen és tömören mondhatom azt, hogy nem felejték el semmit, ami összeköt Krisztussal. Csak azt felejttem el, ami Tőle eltávolít. Mit jelent akkor ez, hogy „ami mögöttem van, azt elfelejtve” futok? Azt jelenti, hogy elfelejttem a reménytelenségeimet és a kétségbeesésemet. Megjegyzem viszont azt, amikor reményre találtam, és megerősödtem Krisztusban. Elfelejttem a bizonytalanságot és a kilátástalanságot, de megjegyzem azt, ahogyan távlatot és biztonságot kaptam a hitemben. Elfelejttem azt, ami nem szükséges a Krisztussal való kapcsolatomhoz, hiszen semmi szükségem nincsen rá. Csak visszahúz, csak fölösleges súlyként van az életemen. Éppen ezért elfelejttem, nem foglalkozom vele. Kidobom, mint ócska és fölösleges szemetet.

Hogyha egy másik képpel szeretném ezt megvilágítani, akkor egy filmjelenetet hadd meséljek el. Élt valahol az 1600-as években egy katona, aki egy hirtelen párbajban halálra sebezte a testvérét. Nem ítélték el, hiszen ez a kor szokásainak megfelelően nem számított gyilkosságnak, de ő eldöntötte, hogy elmegy, és vezekelni fog a bűne miatt. El is indult az őserdő mélyére, hogy ott egy misszióban szolgáljon. A szerzetes, aki az útitársa volt, egy könnyű kis tarisznyával vágott neki a több napos útnak. Ez a katona azonban egy hálóba belekötött nagyon sok mindent, amire úgy gondolta, hogy szüksége lehet. Sátrat, a fegyvereit, páncélját, edényeket, rengeteg hasznosnak látszó tárgyat. Húzta, cipelte, küzdött vele a nehéz terepen napokon keresztül. A szerzetes többször mondta neki, hogy ami fölösleges, ami nem kell az úthoz, azt hagyja ott az erdőben. A katona azonban vitt mindent tovább. Amikor aztán egy meredek falon másztak fel, és a sok teher majdnem a mélybe rántotta, akkor a szerzetes fogta a kést, elvágta a kötelet, és a háló a tartalmával együtt a mélybe zuhant. Az út végére érve pedig kiderült, hogy semmire nem volt szüksége abból, amit magával cipelt.

Kedves Testvéreim! Mi is, akik Krisztussal járunk az úton, akiket Pál apostol tökéletesekként szólít meg, mi is cipelünk nagyon sok minden fölöslegeset. Mindenki valami mást. Nem szeretnék most példákat hozni, mert biztosan maradna ki nagyon sok minden. Ráadásul, ami az egyikünknek fölösleges, a másikunknak akár a munkája része is lehet. Viszont mindenki látja a saját lelkét és a saját életét. Látja, hogy mi az, ami nem viszi közelebb Krisztushoz, ami csak teher, ami csak nehézzé teszi az életet. Felejtsük el ezeket, engedjük el ezeket, hogy koncentráltabban járassunk keresztyén életünkben.

Ugyanakkor Pál arról is beszél, hogy akik tökéletesek, azok egyrészt elfelejtik azt, ami mögöttük van, másrészt nekifeszülnek annak, ami előttük van. Mi is van tehát előttünk? Amit Krisztustól megkaptunk. A mennyei jutalom. Ami sok esetben elérhetetlennek és távolinak tűnik. Ami a sokféle földi küzdelmünkben szinte csak álmovilágnak látszik. Pedig a helyzet az, hogyha nem vesszük eléggé komolyan a mennyei jutalmat, hogyha nem figyelünk eléggé erre, akkor nem érünk el a célhoz.

Ami előttünk van, annak feszüljünk neki. Mit jelent ez pontosan? Azt, hogy foglalkozunk a mennyei világgal. Vegyük komolyan, hogy nem az a fontos, ami körülvesz minket, ami látható, hanem az, ami a mennyben vár ránk. Vegyük komolyan, hogy az irányzék nem az, hogy mindenáron itt a földön oldjunk meg mindent, hanem az, hogy az üdvösség a mienk lehessen.

Képzeljünk magunk elé egy kis hajót, ami az életünket jelképezi, és minden egyes napon beállítjuk az irányzékot. Az egyik nap a munkahelyi dolgaink, a másik nap a családunk, a harmadik nap az egészségünk, a negyedik nap a barátaink, az ötödik nap a pénzszerzésünk, a hatodik nap a kikapcsolódásunk, a hetedik nap pedig a hitéletünk kerül beállításra. Mi fog történni? A hajó össze-vissza rángatózva halad a tengeren, és nem jut el sehova. Egyik célt sem éri el. Egyik cél felé sem halad kellő hatékonysággal. Ugyanakkor ha beállítunk egyetlen irányzékot, a mennyei jutalmat, az örök életet, akkor soha többet nem kell az irányzékhoz nyúlni. Így haladva pedig minden másnak is helye lesz az életünkben. A munkánknak, a családunknak, az egészségünknek, a barátainknak, a pénzszerzésnek, a kikapcsolódásnak. Mindez pedig nem össze-vissza kanyarogva, össze-vissza kapkodva valósul meg, hanem szépen, nyugodtan, egyensúlyban előre haladva. Nekifeszülve a célnak, Krisztus mennyei elhívásának jutalmáért.

Kedves Testvéreim! Legyen életünknek egyetlen irányzéka, a mennyei jutalom. Legyen egyetlen útitárs, akit mindennél és mindenkinél előrébb helyezünk, a mi Urunk Jézus Krisztus. Dobjunk el mindent, ami ehhez az úthoz fölösleges, és nézzünk arra, ami szükséges. A felszólítás legyen valósággá az életünkben: „Akik tehát tökéletesek vagyunk, így gondolkozzunk...” *Ámen!*